

ránt – alapvetően öt kommunikációs csatorna egyikén fejezi ki és fogadja be a szeretetet. A szeretetközlésnek ez az öt módja: a testi érintés, az elismerő szavak, a minőségi idő, az ajándékozás és a szívesség.

Az egyes szeretet-nyelvek részletes bemutatása után a szerzők külön fejezetben tárgyalják azokat a szem pontokat, amelyek megkönnyítik a szülők számára a gyermekükre jellemző szeretet-nyelv felismerését.

A szeretet-nyelvekkel összefüggésben a szerzők részletesen kitérnek a fegyelmzés kérdésre is. Hangsúlyozzák, hogy az eredményes fegyelmzés alapja és feltétele az, hogy a gyermek érzelmi tankja folyamatosan tele legyen. Annál készségesebben fogadja az útmutatást és irányítást, minél inkább érzi szülei szeretetét.

A szerzők a fegyelmzés kérdését is a gyermek szükségletei felől közelítik meg, amikor arra bátorítják a szülőket, hogy gyermekük helytelen viselkedéséhez ne a szokásos „Mit tegyek, hogy a viselkedése megjavuljon?” kérdéssel közelítsen (ami egyik oka a büntetés túlzott alkalmazásának), hanem inkább a „Mire van szüksége a gyermekemnek, amikor helytelenül viselkedik?” kérdésre keresse a választ, ami jóval pozitívabb nevelési módszerek alkalmazásához vezet.

Tanulságos és minden szülő számára megszívlelendő a szeretetteljes családi légkör és a gyermek tanulási képességének összefüggéséről szóló fejezet. „Világosan kell látnunk – írják –, hogy a gyermek életkorának megfelelő érzelmi érettségre van szüksége ahhoz, hogy tanulási képessége optimálisan fejlődjön. Vagyis minél érettebb és kiegyensúlyozottabb érzelmileg, annál jobban tud tanulni. A gyermek érzelmi fejlődésére pedig szülei vannak a legnagyobb hatással. A legtöbb, amit a gyermekünk tanulmányi előmenetele érdekében tehetünk, ha feltétel nélkül

szeretjük őt, és ezt elsődleges szeretet-nyelvének rendszeresen ki is fejezzük.”

A szerzők külön fejezetben foglalkoznak a harag és a szeretet összefüggésének megvilágításával. Meggyőződésük, hogy a legnagyobb veszély, ami gyermekeinkre leselkedik – a saját haragjuk, illetve az, ha nem tanulják meg haragos indulataikat érett módon kezelni. A Campbell által kidolgozott „indulat-skála” segítségével minden szülő könnyen megállapíthatja, hogy gyermeke (és saját maga) hol tart a harag érett és pozitív kifejezése felé vezető úton, s hogyan segítheti a fejlődés következő lépésének megtételére.

A szerzők nyomatékosan felhívják a figyelmet az ún. passzív-agresszív magatartás veszélyeire, amely a harag kifejezésének közvetett, sokszor nem tudatos és gyakran önveszélyes módja.

A könyvben maguk a gyerekek is megszólalnak, és az egyes szeretet-nyelvekhez kapcsolódva elmondják, mit jelent számukra elsődleges szeretet-nyelvük használata.

A szerzők sok gyakorlati példával és szemléletes eseteleírással illusztrálják mondanivalójukat. Az egyes fejezeteket olyan gondolatébresztő kérdések és gyakorlati feladatok egészítik ki (egyéni tanulmányozásra éppúgy hasznosak, mint csoportos megbeszélésre), amelyek elősegítik a könyv mondanivalójának alkalmazását.

A „Gyerekekre hangolva” című könyvet haszonnal forgathatja minden szülő, nevelő és tanár, aki harmonikus kapcsolatot szeretne kialakítani a rábízott gyerekekkel.

Lehoczky Tünde

*Gary Chapman és Ross Campbell: Gyerekekre hangolva
- A gyerekek öt szeretet-nyelve
Harmat Kiadó, 2002.*

Korlátok és lehetőségek

■ NEMZETKÖZI GYEREKTELEFON KONFERENCIA, POZSONY, 2003. MÁRCIUS 6–8.

Úgy másfél éve lehetett, a szlovák követségről érkezett egy telefonhívás: a követség munkatársa elmondta, egy találkozást szeretne a követségen szervezni a szlovák és a magyar gyerektelefonos tapasztalatok megbeszélésére.

Mint megtudtuk, a szlovák gyerektelefon-szolgálatot Eva Dzurindova asszony, a miniszterelnök felesége képviseli, aki akkor férjével Budapesten tartózkodott. Eva Dzurindova évek óta igen tevékeny tagja az UNICEF szlovák bizottságának. A szlovák Gyerekvonal is az UNICEF támogatásával indult útjára 9 éve. A beszélgetés érdekes, intenzív volt, amiben nagy szerepe volt Dzurindova asszonynak. Imponáló volt, milyen részletesen és nagy mélységben ismeri a telefonszolgálatban végzett munkát. Tudja

azokat a problémákat, amelyekkel kapcsolatban a gyerekek hívják a szolgálatot. A beszélgetés közben fölmerült egy kelet-közép-európai gyerektelefon-konferencia ötlete, mivel látható volt, milyen sok közös, csak erre a régióra jellemző történet, társadalmi változást élünk meg, s érzékeljük, hogy mindezek hogyan hatnak a gyerekekre.

2003 elején befejeződött egy három éves együttműködési periódus a szlovák Gyerekvonal és a brit nemzeti gyerektelefon szolgálat, a ChildLine között. Az

együttműködést a British Council és az UNICEF támogatta. Ezt a szakaszt az együttműködés eredményeit bemutató konferenciával kívánták lezárni. A cseh, a lengyel, a lett, az észt, a román, a szlovén, a magyar gyerektelefon szolgálatok meghívásával lett a konferencia nemzetközi, pontosabban kelet-, közép-, illetve közép-kelet-európai.

A program jól mutatta ezt a kettős célt: az előadónak több mint a fele a szlovák telefonszolgálatok szakemberei közül került ki.

A konferenciát a szlovák munka-szociális és családjogi miniszter, L'udovit Kanik beszéde nyitotta meg. Kiemelte a civil és kormányzati szervezetek együttműködésének szükségességét. A konfe-

rencián való jelenléte nyomatékot adott szavainak.

A bevezető két előadásban a brit ChildLine és a szlovák Gyerekvonal három éves együttműködését vázolták föl, a munkatársak képzése és a telefonszolgálat struktúrájának átalakítása területén.

Jerroo Bilimoria, a Childline India kuratóriumának tagja arról tájékoztatta a konferencia résztvevőit, hogy Child Helpline International néven nemzetközi szervezetet hoztak létre, amely a gyerektelefonos szolgálatok közötti együttműködést célozza meg, illetve az ázsiai és az afrikai gyerektelefonok létrejöttéhez, finanszírozásához nyújtának segítséget.

Ezt követően a különböző telefonszolgálatok mutatkoztak be.

A szlovák Unicef-bizottság által létrehozott Gyerekvonal 1996-ban Szlovákiában ismeretlen terepen kezdte el munkáját, a telefonos segítségnyújtás sajátos világában tapasztalatok nélkül, ezért volt felbecsülhetetlen számukra az angol ChildLine támogatása. Különösen a telefonos segítségnyújtás elveinek kidolgozásában és a képzés rendszerének kialakításában jelentett sokat ez a segítség.

Az internetes forma hatékonyságáról és hátrányáról szólva a szlovák tapasztalatok alapján elmondták, hogy bár nagy lehetőség rejlik ebben a kapcsolati formában, a kockázat sem csekély. Elsősorban bizalmi problémák adódnak, a kontaktus is szegényesebb, és a leírt szó mégiscsak leírt szó, akármennyire is névtelen marad a szerzője. Lehetséges előnye viszont, hogy sok fiatalnak az internet természetes közeg, könnyebben nyilvánul meg így, mint élőszóban.

A neten befutó jelentkezések száma azonban jóval alatta marad a telefonhívásokénak. Ennek oka lehet az is, hogy ezért a szolgáltatásért fizetni kell.

A finnországi Gyerek és Ifjúsági Telefonszolgálatot a Mannerheim Gyerekjóléti liga hozta létre 1980-ban. Fő támogatói a finn játékautomata szövetség és a helyhatóságok, de szép számmal kap adományokat cégektől és magánszemélyektől is. Ez az egyetlen finn nyelvű országos segélyvonal-hálózat, amely hétköznapokon tizenhárom és húsz óra között, szombaton hat és tíz, vasárnap öt és nyolc óra között fogadja a hívásokat.

2002 november 6-án új szolgáltatásként, interneten is elérhető. A fiatalok névtelenül - egyéni felhasználónevet és

jelszót használva - írhatják meg problémáikat. A segítők két héten belül választ küldenek a gyerekeknek.

A szolgálatnál jelenleg nyolc helyen háromszázötven kiképzett önkéntes dolgozik tíz szupervizor irányítása mellett. Egy időben 4-10 önkéntes várja a hívásokat.

A telefonszolgálat munkájában a hangsúlyt a megelőzésre helyezi. Gyakran ez az első hely, ahova a fiatal az őt foglalkoztató panaszával fordul, és sokszor az is elég, hogy figyelmet és törődést kap.

A szolgálat munkatársai bátorítják a hozzájuk fordulókat abban, hogy más segítséget is igénybe vegyenek, forduljanak szüleikhez, barátaikhoz vagy éppen valamilyen szakellátó intézményhez.

A 2001-ben beérkezett 88 ezer hívás közül minden harmadik volt igazi beszélgetés, s kb. 33 ezer gyerek fordult a legkülönbözőbb problémával a segélyvonalhoz. Fiúk és lányok nagyjából egyenlő arányban, kor szerint leginkább a tizenegy-tizenhárom évesek telefonáltak, őket követték a 14-16 év közöttiek, ez a két csoport a hívások hetven százalékát adta.

Tapasztalataik szerint a legtöbben normálisnak mondható ügyekben kértek tanácsot, olyanokban, mint a felnőtté válás, a pubertás, a szexualitás, a dohányzás, a mindennapi egészségi problémák.

Ami aggasztó, az a bullying /kortársbántalmazás/ miatti hívások számának magas aránya: a tizenhárom év alatti hívók közül minden tizedik emiatt telefonált.

Negatív tapasztalat az is, hogy erőteljesen növekszik a komolyabb problémákról (drog, mentális problémák, szexuális abúzus, családon belüli erőszak, öngyilkosság) folytatott beszélgetések száma.

A finnek tapasztalata szerint egyre több gyermek és fiatal szenved amiatt, hogy magányosnak érzi magát. Nincs a környezetében olyan felnőtt, akihez bízalommal fordulhatna, akivel kisebb-nagyobb gondjait megoszthatná, megbeszélhetné. A mindennapok során felmerülő döntéseket egyedül kell meghoznia. A szolgálat igyekszik tudatosítani a társ-

dalomban ezt a helyzetet, rámutatva, hogyha idejében van kihez fordulniuk, van kitől tanácsot, segítséget kérniük a gyerekeknek, akkor a kezdetben még kis problémákból nem lesznek nagyobbak, olyanok, amelyek megoldása a gyerekeknek és a társadalomnak is sokkal több energiájába kerül.

Szlovéniában a TOM nevű segélyvonal 1990-ben jött létre, 1995 óta működik tizenhat segélycsoportból álló országos hálózatként. Ők is azt az elvet követik, hogy nem a gyerekek helyett próbálják megoldani a problémákat, hanem kétszáz önkéntesük révén segítséget nyújtanak a hívóknak ahhoz, hogy megértsék a problémájukat és eldönthessék, mit kell tenniük a megszüntetésükért.

2002-ben már tizenötezer hívást fogadtak, ezek hatvannégy százaléka lányoktól érkezett.

Általában szerelmi, otthoni és iskolai problémák miatt telefonálnak hozzájuk, kisebb arányban fordulnak elő komolyabb (függőség, abúzus, öngyilkosság) problémák, de ezekre is nagy figyelmet fordítanak.

A lengyel telefonszolgálat tapasztalatai szerint a kapcsolatteremtési problémák szerepelnek kiemelt helyen a hozzájuk forduló gondjai között.

Az aktív meghallgatás módszerét követve az önkéntesek igyekeznek a hívókkal közösen megtalálni a megoldást arra, hogyan csökkentse elszigeteltségüket, magányosságukat kortárs-kapcsolataikban, a szüleikkel való együttélésükben vagy miként oldják meg a gondokat szexuális partnerükkel.

Az 1994 óta működő cseh Biztonság Vonal egy egész Csehországban hívható krízisvonal fiataloknak és gyerekeknek. Ingyenes számuk éjjel-nappal hívható, mobiltelefonról is. A hívások először a híváselosztóhoz futnak be. Az információt kérő és a teszt-hívások kivételével a hívásokat a százhusz konzultáns valamelyikéhez továbbítják. Főként 12-16 év közöttiek telefonálnak, többnyire partnerkapcsolati problémák miatt. Működik Internet-szolgáltatásuk is, különösen a külföldön élő cseh gyerekek élnek ezzel a lehetőséggel.

A Pozsony egyik kerületében 1995 óta működő, a veszélyeztetett gyerekek

segítését célul tűző alapítvány létrehozói annak idején első számú veszélynek a kábítószeres élvezetét tekintették. Mivel ennek a kérdésnek a fontosságát társadalmi méretekben és intézményesen is egyre jobban felismerték, a szolgálat a családon belüli erőszak elleni védelemnyújtást jelöli meg legfontosabb feladatánaként. Az erre létrehozott Remény Központ többek között a nonstop Remény segélyvonalon keresztül nyújt segítséget. Kevesebb hívójuk van, mint a hagyományos gyermekvonalaknak, évente 1-2 ezer. Legtöbbször a partnerük erőszakosságától szenvedő nők, akik még nem képesek helyzetüket nyilvánosan vállalni és megoldani. S bár jó néhány közönséges hangú hívást is kapnak férfiaktól, akik felháborodva támadnak nekik a téma exponálása miatt, egyre többször keresik őket szomszédok, kollégák, akik nem különbösek a környezetükben tapasztalt problémák iránt.

Litvániában három nagyvárosban három gyerekelefon igyekszik segítséget nyújtani a rászoruló gyerekeknek, közülük kettőben önkéntesek, egyben mentálhigiénés szakemberek dolgoznak. Az egész országból hívható vilniusi központ 1997 óta a gyerekkórház részlegként működik. A hívások száma 1997 és 2002 között 720-ról 2005-re nőtt, ezért tavaly a második vonalat is munkába állították. A litván szolgálat sajátos társadalmi, mentális körülmények között működik. Ilyen az erőszak következtében létrejövő halálesetek, az öngyilkosságok kiugróan magas száma vagy az intézetben nevelkedő gyerekek nagy aránya, amely a függetlenné válás óta nőtt meg jelentősen. Ehhez járul, hogy nincs hagyománya az önkéntes segítségnyújtásnak, sőt, a szovjet időkben kifejezetten rosszul cseng az akkor kötelezően előírt „önkéntes társadalmi munka” kifejezés. Az üzleti világban sem bevett mód az adományozás, a jótékonyági célú támogatás.

A Kassán 1993 óta működik „A remény vonala”, telefonszámát az iskolai értesítőkbe is belenyomtatták, így a gyerekek tudhatják, hova fordulhatnak problémáikkal. A hívók egy része a családban zajló történések miatt fordul a segélyvonalhoz. Gyakran az önkéntesek segítségével lesz képes arra, hogy szüleivel meg tudja beszélni problémáit, hogy javítsa velük kapcsolatát. A szolgálat arra törekszik, hogy a szükséges kezdő lökés megadása után a problémák a családon

belül oldódjanak meg.

Horvátországban hat-nyolc éve kezdtek egyáltalán beszélni az abúzus és az elhanyagolás problémájáról. Az ilyen esetek számának növekedése hívta életre a Brave telefonszolgálatot. A negyven önkéntes - ötévi működés után - a napi három óra helyett már kilenc órában hallgatja azokat a gyerekeket, akik névtelenül beszélnek az őket ért bántalmazásokról. A telefonálók közül minden negyedik lány és minden hatodik fiú számol be szexuális abúzusról.

A leggyakoribb téma a szexuális abúzus, a válás és a családon belüli fizikai bántalmazás.

Külön gondot okoz olyan mentálhigiénés szakembereknek a hiánya, akik a traumák feloldására képesek volnának. Az egész országban 22 gyerekpszichológus jut egymillió-kétszáz ezer gyerekre, a várólistára kerülőknek több hónap után sikerül csak szakemberhez kerülnie.

A Brave telefon fontos feladatának tekinti, hogy felhívja a társadalom figyelmét a gyermekabúzusok gyakoriságára és súlyos következményeire. Ennek érdekében együttműködésre törekszik más NGO-kal és kormányzati szervekkel. Kampányheteket szervez, televízió- és rádióműsorokban szerepel. Közreműködött a zágrábi gyerekvédelmi központ létrejöttében, 2003-tól a szolgálat ezen intézmény keretében folytatja munkáját.

Kiemelkedően érdekes volt a University of Leicester Családon Belüli Erőszak Kutatócsoport tagjának, Kevin Brownnak az előadása. Meg tudják-e előzni a telefonos segélyvonalak a gyerekek elleni abúzust? - tette föl a kérdést.

Brown szerint a telefonos segélyszolgálatok azon kívül, hogy segítséget nyújtanak olyan esetekben, amikor a társadalom erre más eszközökkel nem képes, fontos szerepet játszanak abban is, hogy a nyilvánosságban tudatosuljanak olyan problémák, mint például a gyerekek elleni abúzusok gyakorisága. Nem kétséges, hogy a brit ChildLine a kérdés napirenden tartásával jelentősen hozzájárul a gyerekekkel való rossz bánásmód megelőzéséhez. Ám kérdés, mennyire lehetnek hatékonyak a telefonszolgálatok az abúzusok teljeskörű felismerésében, és megoldásában.

Abban nincsen vita a szakemberek között, hogy igen magas a rossz bánásmódban részesülő gyermekek száma, a tényleges mértékről

azonban eltérő megállapítások születtek.

Egyes szerzők szerint az abúzusoknak csak elenyésző hányadáról szerzünk tudomást, nagy részük titokban marad. Sue Creighton szerint a fizikai bántalmazások elszennedőinek többsége öt éven aluli, s közülük is az egy évesnél fiatalabbak a legveszélyeztetettebbek. Becslése szerint 1979 és 1986 között a fizikai erőszakra utaló esetek száma hetven százalékkal nőtt. 1986-ban az abúzusok negyvennégy százalékát tették ki a szexuális és érzelmi abúzusok.

Drámaian nőtt Angliában a szexuális abúzusok száma, öt év alatt 3 százalékról 31 százalékra. Az áldozatok többsége többnyire öt évnél idősebb és lány.

Az is megállapítható, hogy bár az alacsonyabb státuszú családokban gyakoribb a rossz bánásmód, ez nem korlátozódik a népesség egyetlen rétegére sem.

Ha a ChildLine hívási statisztikáit vesszük alapul, a segélyszolgálat hatékonysága az abúzusok kezelésében csekélynek tűnik. A hívóknak csak hat százaléka tartozott a leginkább veszélyeztetett, tíz éven aluli korosztályhoz. A telefonon megbeszélte gondoknak csupán 47 százaléka a családon belüli abúzusról beszámoló hívás, ebben a fenyegetettségéről szólók is benne vannak. Vagyis az a korcsoport, amelyik a bántalmazásnak és az elhanyagolásnak a leginkább ki van téve, nem tudja ezt a segítséget igénybe venni. A ChildLine jelentősége tehát leginkább abban áll, hogy a probléma fontosságát tudja demonstrálni, felhívva a figyelmet arra, hogy további ráfordítások szükségesek az egészségügyben és a szociális szférában a probléma eredményes kezeléséhez.

Az előadó szerint hasznosabbnak tűnik az abúzus-veszélyesnek tekinthető családok feltérképezése. A kockázati megközelítés alkalmazása lehetőséget nyújthat arra, hogy az előtt fordítsanak nagyobb figyelmet a potenciális elkövetőkre és áldozatokra, mielőtt ténylegesen bekövetkezne az abúzus. Az egészségügyi és szociális szolgálatok ezzel a hozzáállással a kockázati tényezők alapján beazonosíthatják a segítségre szoruló gyerekeket és szülőket. Ahhoz, hogy megbízhatóan és helyesen soroljanak be családokat a magas kockázati kategóriába, és ne legyen gyakori a téves riasztás, szükség van forrásokra a magas kockázat felismerésének módszertani ki-

fejlesztéséhez, a szociális munkások és az egészségügyi dolgozók kiképzéséhez és intervenciók stratégiák kidolgozásához.

Ha nem fordítunk megfelelő összeget a rossz bánásmód korai jelzésére és megelőzésére, a különféle segítő szervezetek – köztük a telefonszolgálatok – továbbra is csak azt jelzik majd, hogy a szexuális abúzus miatt telefonálók háromnegyede, a fizikai abúzusról beszámoló fele jó egy éve szenvedő alanya az abúzusnak. A Child-Line tapasztalatai szerint minden hatodik fizikai abúzusnak kitett gyermek több mint három évig némán túr, minden negyedik szexuális abúzusnak kitett gyerek több mint öt éve szenved.

Mindezek ismeretében hogyan tekinthet a kormány továbbra is egy telefonos segélyszolgálatot a gyerekek elleni erőszak megelőzése legfőbb eszközének? Amikor a leginkább veszélyeztetettek nem tudják a telefont használni, nem tudnak magukon segíteni.

Ami hatásos lehet – nagyobb ráfordítások az oktatási, kutatási, egészségügyi és szociális szolgáltatásokban.

A konferencia szervezőit mindenképpen dicséret illeti ezért a rendezvényért, amely módot adott a sajátos és a közös gondok, valamint az eredmények végiggondolására. Ezúttal elsősorban előadásokat hallgathattak a résztvevők, ezért is merült fel a folyosói beszélgetéseken sokunkban, hogy szükség lenne a közeljövőben egy olyan találkozó megszervezésére, amelyen a workshop-jelleg lenne a meghatározó, amely módot adna a beszélgetésre, a kapcsolatépítésre a régió telefonszolgálatainak munkatársaival. Ugyancsak körvonalázott egy olyan konferencia gondolata, amelynek fő témája a telefonos segítés módszertana lenne.

Flaskay Éva

Otthon Segítünk Alapítvány

■ (HOME-START HUNGARY)

Az „Otthon Segítünk” a szociális segítő szolgálatok kiegészítője. Nem helyettesíti a hivatásos segítő szolgálatokat, hanem olyan laikus segítséget nyújt, amire a hivatásos intézményeknek gyakran nincs idejük és emberük. Sok esetben olyan megelőző, kiegészítő tevékenységet végez, amely tehermentesítheti a hivatásos szolgálatokat.

■ Benkő Ágotát, az Otthon Segítünk Alapítvány vezetőjét és munkatársait Gáborjáni-Szabó Orsolya kereste fel.

„Adjanak meg a családnak minden segítséget ahhoz, hogy a gyermek – minden gyerek – szeretett, védett és tiszteletben tartott legyen. Csak ez biztosíthatja a következő évezred óhajtott boldogságát. Nyolcvannyolc évesen ez a legforróbb kívánságom.”

/Regine Pernoud/

- Az Otthon Segítünk Alapítvány - ha jól tudom - 2001-ben jött létre. Megtudhatom mivel foglalkozott korábban?

- Agrármérnök vagyok és szociális szervező.

- Honnan jött az ötlete, hogy ilyen intenzív módon, és ilyen szakszerűen segítsen ismeretlen családoknak?

- Nagyon sokáig gyesen voltam, és közben megalapítottuk a Nagycsaládosok Országos Egyesületét, amelynek 8 évig elnöke voltam.

- Az Otthon Segítünk szolgálat Angliában alakult. Hogyan jutott el hozzájuk?

- A kilencvenes évek elején itt járt a mozgalom alapítója, tőle hallottam egy tájékoztatót erről a prevenciók célú családsegítésről.

- Akkor rögtön úgy gondolta, hogy...

- Nem, nem rögtön. Én akkor az Egyesülettel voltam elfoglalva, és csak 2000-ben kezdtem el az alapítvány gondolatával foglalkozni. Ehhez képest 2003 márciusában már 27 szervező (Budapest I., X., XI., XIV., XV., XIX., XX. Kerület, Esztergom, Buda-keszi, Érd, Gödöllő, Gyöngyös, Győr, Miskolc, Orosháza, Pécs, Pilisvörösvár, Szeged, Székesfehérvár, Szigethalom, Tatabánya, Tiszavasvári, Veresegyháza, Zalaegerszeg) végezte el a tanfolyamot. Kilenc településen működik a családlátogatás, és folyamatos az önkéntesek képzése, a többi helyen az önkéntesek toborzása, és az első csoportok felkészítése folyik. Az első szolgálat Esztergomban kezdte meg működését. Folyamatban van a helyi munkafeltételek megteremtése pályázatok útján. Szervező képzés várhatóan 2004 januárjában indul legköze-

lebb.

- Körülbelül ugyanolyan jellegű ez az alapítvány, mint az angliai?

- A társadalmi környezete egész más, a lehetőségei is mások. A legnagyobb különbség, hogy Angliában fiatal családok összefogásából szervesen nőtt ki 30 évvel ezelőtt. Magyarországon egy felkészített szervező csapat vállalkozott a feladatra.

- Úgy tudom, minden munkatársukat - szervezőket és önkénteseket - felkészítenek. Mi a különbség a szervezőknek, illetve az önkénteseknek nyújtott felkészítő tanfolyam között?

- Elég nagy különbség van a kettő között: a szervezőknek sokkal tágabb ismeretekkel kell rendelkezniük. Ők ismerik a szociális ellátó rendszert, ezen kívül nagy hangsúllyal szerepel a képzésükben a készségfejlesztő tréning. Kommunikációt és tárgyalástechnikát is tanulnak. Az előkészítő tanfolyam 140 órát foglal magába. Az önkénteseké csak 40 órából áll. Mindkét tanfolyamon meg kell tanulni a kompetenciahatárokat.

- Mennyire lényeges, hogy a szervezőknek mi az eredeti foglalkozása?

- A foglalkozásukat tekintve mindegy, hogy mit tesznek; a feltételünk az, hogy legalább érettségijük legyen, és saját szülői tapasztalattal rendelkezzenek.

- Mi a feltétele annak, hogy valaki önkéntes legyen?

- Az önkéntesekre is vonatkozik, hogy saját szülői tapasztalattal kell rendelkezniük.

- Hány szervezője van az Alapítványnak?

- Most éppen a negyedik csoport képzése van folyamatban, úgyhogy május közepére negyvenen lesznek. Azonban a folyamat folytatódik. Magyarországon 3200 település van. Jó lenne, ha minden, legalább húsz- ezres lélekszámú településen lenne szervező.

- Budapesten vannak a legtöbben?

- Nem, vidéken többen vannak, Tiszavasváritól Zalaegerszegig és Esztergomtól Szegedig. A budapesti agglomerációban viszonylag sokan vannak.

- Honnan, hogyan hívják a jelentkezőket?